

Votum en zegengroet	
Zingen	Ps 107:1,2 / 7,12 (Gods geeft in alle omstandigheden)
Gebed	
Lezen	Genesis 2:18-25 Matteüs 19:3-12
Tekst	Genesis 2:24 (opzet: voorbeeld, tekst, 4 opmerk)
Preek	
Belijdenis	NGK 179b
Gebed	
Collecte	(samenvatting, boekje)
Zingen	Lb 92:1,2,3,4 / 5,6 (zitten, staan)
Zegen	

Gemeente van Christus,

Maartje is morgen jarig en kan niet slapen.

(klik) Jarig, dat is cadeautjes krijgen. Maar wat?

Maartje is zo benieuwd; was het maar vast morgen.

Na een paar uur woelen is het kwart voor 11.

'Zal ik eens gaan kijken?', denkt Maartje, 'de cadeautjes liggen altijd onder het bed van papa en mama'.

Voorzichtig sluipt ze uit bed.

Ja, inderdaad, er liggen allemaal cadeautjes onder het bed, mooi ingepakt.

Eerst voelt Maartje voorzichtig, wat zou hier in zitten, Polly-Pocket poppetje?

Dat andere, een doosje, maar wat zit er nu in dat doosje?

En dat andere pakje, klein, het rammelt een beetje.

Maartje wordt steeds nieuwsgieriger, 'als ik voorzichtig een plakbandje open maak... dat is toch niet zo erg?

Ik maak het wel weer dicht...'

De vader en moeder van Maartje gaan naar bed, doen ze de deur van hun slaapkamer open.

En daar zit Maartje: armbandje om, het doosje van de MP3 speler open, spelend met een Poly-Pocket poppetje. ...

Wat nu?

Maartje barst in huilen uit, haar moeder ook.

Haar vader lijkt boos te worden, toch weer niet.

Niemand weet wat die moet zeggen.

Iedereen is teleurgesteld.

Hoe leuk is Maartjes verjaardag nog?

Hoe leuk is het voor haar vader en moeder, voor haar jongere zusje nog om een cadeautje te geven?

...

Iedereen begrijpt dit voorbeeld.

Dit gaat natuurlijk over seks voor het huwelijk.

Ver buiten de kerk weten mensen, dat God dat verbiedt.

Het is waar, maar het voorbeeld gaat om meer.

Ik wil het graag breder maken: (**klik**) een cadeau moet je krijgen, niet zelf pakken. Dat geldt inderdaad voor je seksueel helemaal aan elkaar geven.

Wacht je tot God het je geeft?

Of pak je het zelf?

Maar dat geldt sowieso voor een relatie, voor een huwelijk, eigenlijk voor alles in het leven.

Wacht je tot God het je geeft, of neem je het zelf?

Over die houding wil ik vandaag preken.

Dat is in lijn met wat ik afgelopen weken aanwees: (**klik**) 2 weken geleden, het voorbeeld van de caravan: draaglast verkleinen (kleinere caravan) of draagkracht vergroten (grotere auto).

De Heer is op weg naar Zijn eeuwige toekomst.

Hij maakt ons leven vaak niet gemakkelijker, maar geeft zijn Geest van geduld, zelfbeheersing en volhouden.

Hoe belangrijk liefde en relaties ook zijn voor ons, de relatie met God gaat boven alles.

(**klik**) Vorige week had ik dat beeld van radar en kompas.

Waar wil je uitkomen?

De Heer geeft het huwelijk om samen op weg te zijn naar God.

Kijk in alle grote en kleine beslissingen of je nog op weg bent.

Met die houding zie je een liefdesrelatie als een cadeau, een hulp van God, die Hij geeft.

Een cadeau: je moet afwachten of je het krijgt en wanneer je het krijgt.

Dat hoort bij een cadeau.

Zodra je gaan eisen, zodra je neemt en pakt in plaats van geeft, afwacht, gaat het mis.

Ik ga daarom nog even door op dat voorbeeld van Maartje.

Om Gods manier van liefde en relaties geven te begrijpen, gaat het meer om stijl en aanvoelen dan om regels.

Maartje pakt haar cadeautjes.

Dat is fout en verkeerd, maar meer nog jammer.

Het was zoveel leuker geweest.

Niet alleen, omdat die Polly-Pocket helemaal niet voor Maartje was.

Die was een nichtje.

Maartje zou een nieuwe fiets krijgen.

Die lag niet onder papa en mama's bed.

Ook jammer, omdat bij het uitpakken het armbandje stuk ging.

Als papa nu even geholpen had... Pakken is vaak minder dan krijgen, maar dat zie je van tevoren niet.

Maar het belangrijkste is dit: een cadeau gaat niet alleen om wat je krijgt.

Het gaat vooral om de relatie tussen geveer en krijger.

Stel, Maartje is jarig.

In de loop van dag zegt haar moeder: o ja, je bent jarig.

Daar hoort een cadeautje bij.

Hier is € 50, koop maar iets.

Het gaat bij een verjaardag niet om het cadeau, het gaat ook om het geven, het vieren, het laten zien dat je van je kind houdt.

Ik vind het lastig uit te leggen, maar voel je het verschil?

(klik) Iets krijgen als uiting van liefde, van belangstelling, van aandacht.

Of iets krijgen, omdat het zo hoort, omdat nu eenmaal moet.

Een cadeau is van de ontvanger én de Gever.

God geeft het huwelijk.

God geeft je een man of vrouw.

God geeft een vriendin of een vriend, verkering, liefde.

God geeft seksualiteit, als een cadeau.

Je hebt er geen recht op.

Je wacht af of je het krijgt, dan kan je er – samen met God – blij mee zijn, extra van genieten.

Dat is leven uit genade.

In de eerste preek had ik het al kort over.

Niemand heeft recht op een relatie, niemand heeft recht op seks, op liefde, zelfs niet op leven.

Dat weten, dat voelen, dat erkennen en het dan toch krijgen!

Toch iemand krijgen om je leven mee te delen, toch iemand krijgen om van te houden, toch je geliefd te voelen, toch samen het leven met God leven, samen genieten van je leven opbouwen, van seksualiteit.

Het van God krijgen.

Niet pakken, maar krijgen, zo komt Gods gave van liefde en relatie en seksualiteit tot zijn recht.

Is dat niet de kern van liefde?

Niets dwingen, niets eisen, maar geven.

En juist zo iets krijgen?

Niet pakken, maar afwachten en – tot je verrassing – krijgen.

Hoe geeft God dit cadeau?

Hoe geeft Hij relaties, huwelijken, seksualiteit?

Ik wil dat uitleggen vanuit de eerste tekst uit de bijbel die over relatie gaat.

(klik) Genesis 2:24: God heeft Eva gemaakt en Hij heeft haar bij Adam gebracht.

En dan staat er dit: 'zo komt het, dat een man zich losmaakt van zijn vader en moeder en zich hecht aan zijn vrouw, met wie hij één van lichaam wordt'.

Over de drie kernwoorden uit de tekst wil ik iets zeggen: **(klik)** eerst over *losmaken*, daarna over *hechten* en dan over *één van lichaam* zijn.

a. Het eerste wat opvalt, dat er staat: een man maakt zich los van zijn ouders.

Dat kun je misschien van alle mannen zeggen, maar van één man nu juist niet.

En dat is Adam.

Hij is de enige man, die geen vader of moeder had.

God schiep hem.

Opvallend, dat juist bij hem staat: zo komt het dat een man zijn vader en moeder verlaat.

(klik) Het is een algemene regel; zo gaat dat voortaan: losmaken van je ouders, je hechten aan je vrouw, en zo één van lichaam worden.

God brengt mannen en vrouwen niet persoonlijk of via een briefje uit de hemel bij elkaar.

God geeft mannen en vrouwen aan elkaar in dat proces van losmaken, hechten, één van lichaam.

(klik) Dat begint met loslaten van ouders.

Dat is niet in steek laten.

Er zijn veel teksten, waar de Heer oproept om ouders te eren, ook als ze oud geworden zijn.

Loslaten, dat is wel zelfstandig worden.

(klik) Dat is een proces begint al vroeg.

Iedere baby begint hulpeloos, maar ontwikkelt zich al snel.

Ouders geven steeds meer vrijheid.

Eerst is het de box, waar je niet buiten kan.

Later mag je rondkruipen.

Gaat een kind school, wordt de wereld al groter.

Als ouders ben je bezig steeds meer los te laten.

Je hebt je kind geleerd om dingen alleen te doen.

Want dat is je doel als ouders: je kind dat meegeven, dat het zonder je kan.

Je leert in de loopt van een 20 jaar om zelfstandig te leven.

Die drang zit in ieder kind, zo heeft de Heer ons gemaakt.

En het is ook nodig; vroeg of laat valt de vorige generatie weg en moet je zelf met de Heer leven.

Dat is losmaken.

Je krijgt veel van je ouders mee.

Het leven natuurlijk, ook je genen, hoe je er uit ziet, je karakter.

In de opvoeding heb je bewust en onbewust veel gekregen.

Je hebt van thuis allerlei gewoonte meegekregen, manier van denken, manier van met elkaar omgaan.

En je geloof heb je van je ouders meegekregen.

Zij hebben je geleerd wie God is.

Het 5^e gebod leert ons onze ouders te eren.

Dat is, dat je je je bewust bent van dat pakket van allerlei dingen, dat je van je ouders kreeg.

(klik) En ouders eren is ook om dat pakket aan te pakken, uit te pakken en daar zelfstandig mee verder te leven.

Losmaken, zelf de keuzes maken, de mooie en goede dingen overnemen.

Dingen die minder goed waren of niet goed, anders doen.

Je bent nu zelf verantwoordelijk, je leeft – net als je ouders – onder dezelfde God.

Je bent als het ware op hetzelfde niveau gekomen: zelfstandig kind van God.

Dat is een proces.

Ga je op kamers wonen, maak je je aardig los.

Ook de jaren daarvoor, veel gebieden neem je je eigen beslissingen.

Ik kom daar straks nog wel op, maar bij een huwelijk zet je als het ware een wissel om.

De dag van je huwelijk is een markeringspunt.

Van twee kanten: van ouders; je moet nog meer loslaten.

En voor ouders is dat vaak moeilijk.

Met wat je meegegeven heeft, gaan zij zelfstandig verder.

En vooral samen verder.

Je bent niet meer de belangrijkste voor je kind, dat is de echtgenoot.

(klik) Je moet als ouders afstand nemen.

Vormen als huwelijksreis en wittebroodweken hebben ook deze functie.

Naast genieten van elkaar is het ook afstand van je oude leven en je samen thuis gaan voelen in de nieuwe situatie.

Je moet als kinderen afstand nemen, losmaken.

Je hebt ervoor gekozen, dat je echtgenoot boven je ouders gaat.

Daar moet je je bewust van maken.

Als je trouwt, dan neem je jezelf mee, dan neem je je achtergrond mee.

Dat is waardevol, wees blij met wat je meegekregen hebt.

En wees ook blij met wat de ander meegekregen heeft.

(klik) Dat hele waardevolle pakket wat je van je ouders meekrijgt, twee pakketten komen samen.

Zelfstandig leef je daarin nu zelf met de Heer en met elkaar.

Zelfstandig geef je daar samen vorm aan.

En dat kan ook.

Net als je ouders ben je samen op weg met de Here.

Je hebt zelf contact met Hem, leeft zelfstandig met Hem.

Je hebt elkaar gekregen om nu samen vorm te geven aan dat leven met de Here.

(klik) Ik ga naar het tweede woord: dat is het woord hechten.

Er was eens een jongetje, een jaar of 4.

Hij zat wat na te denken over toekomst.

En hij werd er helemaal verdrietig van.

Toen zijn vader vroeg wat er was, zei hij: ik vind het niet eerlijk, u kon met mama trouwen, maar ik moet met een vreemde trouwen... .

Dat is het precies: je trouwt met een vreemde.

Bijzonder, een kind maakt zich steeds meer los van thuis, neemt steeds meer zelfstandig beslissingen.

(klik) En wat doe je dan? Dan ga je je weer binden.

Je gaat je hechten aan iemand.

En die band gaat verder dan de band met je ouders.

Met je ouders leef je 20, 25 jaar in één huis.

Ga je trouwen, hecht je je aan die vreemde, misschien wel voor 50 of 60 jaar.

Dat heeft ook grotere gevolgen.

Met je ouders heb je geen gezamenlijke financiën, in je huwelijk wel.

Als je kinderen krijgt, is dat een gezamenlijke taak.

Je band met je echtgenoot wordt intiemer.

Met je ouders slaap je in één huis, met je echtgenoot in één kamer, in één bed.

Van je ouders wordt je steeds minder afhankelijk.

Ben je getrouwd, word je steeds afhankelijker: denk aan oud worden, hulpbehoevend worden.

Je maakt je los, wordt zelfstandig en dan ga je je weer binden.
(klik) Dan is de vraag: wie mag er nu zo dichtbij komen?
Met wie kan je je hele leven samen blijven?
Met wie wil je dat?
Wie kan er ook tegen jou mindere kanten?
En kan jij zelf omgaan met de zwakke kanten van de ander?
Wie mag er zo dicht in jou leven komen?
Aan wie ga je zo hechten, met huid en haar?

Onder de samenvatting van de vorige preek stond: bedenk eens 30 situaties, die je komende 40 jaar kunnen overkomen.
Hoe zou je willen dat je echtgenoot – als je die dan hebt - reageert?
Denk voordat je verkering hebt of als je verkering hebt, over de vragen na.
Wie is zo waardevol, dat je je helemaal, voor je hele leven aan de ander overgeeft?
Je gevoel, verliefdheid speelt een belangrijke rol.
Maar hou je verstand er wel bij, weet wel wat je doet.
De gevolgen zijn nogal groot aan wie je je hecht, doe dat overwogen.

Je hechten aan je vrouw.
De statenvertaling zegt dat nog iets mooier: je vrouw aankleven.
(klik) Dat benadrukt het definitieve karakter.
Man en vrouw zitten aan elkaar geplakt.
Een boek kaften met boeklon – ken je dat?
Dat is dat doorzichtige plakplastic, wat ongekend plakkerig is als je de beschermlaag er af haalt.
Als je eerst die laag er af haalt en dan pas op maat gaat knippen, weet je zeker dat het een puinhoop wordt.
De volgorde is: op maat knippen, dan beschermlaag er af en dan komt het goed.

Want je krijgt het niet meer los zonder ze te scheuren.
Als één van de echtgenoten overlijdt, wat een verdriet en pijn geeft dat.
Waar je aan vastgekleefd zit, scheurt.
Of nog meer, wanneer echtparen uit elkaar gaan door scheiding.
Ook al kiezen ze er beiden voor: wat een pijn en verdriet geeft dat, bij henzelf, bij hun kinderen als ze die hebben; in de familie, bij vrienden.
Liefdesrelaties zijn nooit vrijblijvend; een huwelijk is hechten, aankleven.

En daarom geeft de Heer over het huwelijk twee denklijnen.
(klik) 1. Wees trouw, zoals God trouw is.
Dat is: ook als de omstandigheden veranderen, dan nog doen wat je belooft.
Liefde is meer een keus dan een gevoel.
Liefde is om het beste voor de ander te zoeken.
De ander belangrijk te vinden, haar gevoel, zijn emotie, haar wensen, zijn verlangens.

De twee denklijn heeft daar mee te maken.
Mag ik eens vragen – ik vraag geen vingers, maar bedenk het voor jezelf – wie getrouwd is of wie verkering heeft: wat heb je liever?
Dat je zelf als eerste overlijdt of de ander? ...
Bedenk dat eens even voor jezelf. ...

En waarom kies je dat? ...

Wat is je reden? ...

Wat zit daar achter; wil je liever zelf gelukkig zijn of de ander?

Want dat is de 2^e denklijn over relaties in de bijbel:

(klik) 2. wees bereid om ongelukkig te worden voor het geluk van de ander.

Dat is naastenliefde en je man, je vrouw is je meest naaste.

Jezelf als een cadeau geven aan de ander.

Bereid zijn je eigen wensen ondergeschikt te maken aan die van haar.

Het geluk van hem voor laten gaan boven dat van jezelf.

Je beste eigenschappen voor de ander gebruiken.

Dat is altijd moeilijk, juist als je zo dicht naast elkaar leeft.

Een gevaar is: vriendelijk en behulpzaam voor klanten.

Daar is je geen extra inspanning teveel.

En thuis ben je moe, ben je jezelf.

Dan heb je geen zin meer om te praten, ben je op.

Je beste eigenschappen zijn dus voor een ander, niet voor je vrouw.

Of je gaat aan het werk, je kleedt je goed, ziet er verzorgd uit, bent beleefd bij anderen.

Maar ben je thuis, bij je eigen man, moet hij je maar nemen zoals je bent.

Als je chagrijnig bent, dan zal die het weten ook.

Herkenbaar?

De neiging om je meest naaste niet te zien.

Wees het meest vriendelijk, behulpzaam, zorgzaam en aardig voor je eigen man of vrouw.

Gebruik je beste eigenschappen voor hem, voor haar.

Daarom maak ik even reclame voor de huwelijkskursussen.

[...]

Dat gaat niet vanzelf, dat is jezelf steeds weer aanpakken.

Een cursus, ook als je niet direct problemen hebt.

Want het levert zoveel op, aan liefde, geluk en intimiteit op.

Maak werk van het hechten, oefen je daarin, wees trouw zoals God trouw is.

Offer je op voor de ander.

Laat het cadeau van liefde die je van God gekregen hebt in eerste instantie aan elkaar zien.

(klik) Dan het 3e woord: één van lichaam worden.

Eén van lichaam, dat is natuurlijk met elkaar naar bed gaan, maar dat is meer.

Het gaat over intimiteit; je echtgenoot komt heel dichtbij, gezamenlijk huishouden, gezamenlijke financiën, aan één tafel eten, in één bed slapen.

Maar ook, dingen die je bezig houden, je gedachten, je gevoelens, je neemt ze mee naar de ander.

(klik) Je krijgt één leven, verweven met elkaar, een band die met niemand anders hebt.

Eén van lichaam zijn, dat is meer dan vrijen.

Zonder anderen met zijn 2^{en} op vakantie – ook al zou je geen gemeenschap hebben – dat hoort nu typisch bij één van lichaam zijn, samen één leven, op elkaar

aangewezen, verantwoordelijk voor elkaar.

Doe dat dus niet.

Geen seks voor het huwelijk, dat past binnen veel breder onderwijs uit de bijbel.

Het huwelijk, één leven samen, is een cadeau van God, wat je krijgt in een weg van losmaken, hechten.

Dat krijg je.

(klik) Daarom nog een paar opmerkingen vanuit deze tekst.

Tussen dat proces van hechten, iemand in je leven laten komen, kijken of het past en werkelijk één leven gaan leiden, één van lichaam zijn, zit een **beslismoment**.

(klik) Dat heb je met veel andere dingen ook: 2 weken voordat je je rijbewijs haalt, kun net zo goed rijden als een week na dat examen.

Een maand voordat je belijdenis doet, zou je best avondmaal kunnen vieren.

Ik denk dat je 2 weken voor je diploma-uitreiking meer kennis in hoofd hebt zitten dan na alle examenfeesten.

En toch, de dag van examen en belijdenis hebben een functie.

Je kunt pas studeren als je het diploma met alle handtekeningen kan laten zien.

Ook in een proces van hechten heb je beslismomenten nodig.

Bij een huwelijk heeft de Heer de samenleving gegeven; je ouders en familie, de kerkgemeenschap, de maatschappij.

Je leeft naar de trouwdag toe en gaat daarna over tot een ander leven.

En dat is de tweede opmerking.

Over de tekst uit Genesis zei de Heer Jezus: wat **God heeft verbonden**, mag een mens niet scheiden.

Dat is bijzonder.

(klik) Twee mensen kiezen voor elkaar en Jezus zegt daarvan dat God hen bindt.

Wie in zo'n afhankelijke houding van God verliefd wordt of een vriend / vriendin zoekt, daarin is God bezig.

Leef je samen met de Heer in je verkeringstijd, samen biddend, open naar ouders en vrienden, zo geeft de Heer je het geschenk.

Dat woord dat de Heer Jezus gebruikt 'wat God verbonden heeft' dat is hetzelfde als van vorige week: het span van trekdieren.

Zo geeft de Heer het huwelijk, God spant jullie samen voor één taak, samen op weg naar God.

Elkaar helpend bij alle taken die God je op aarde geeft.

Samen in liefde leven.

God geeft het huwelijk om voor eeuwig gelukkig te maken.

Zo je huwelijk zien, dat is een geweldig cadeau.

Dat kun je zelf niet pakken.

Een derde opmerking.

Die volgorde lees je door de hele bijbel heen: zelfstandig worden, juist in je band aan de Here, de belangrijke keuzes in je leven maken.

Dan je hechten, kiezen of en met wie je je leven gaat delen.

Dat doe je niet alleen, daar is je familie bij betrokken, je vriendenkring, de kring

van de gemeente.

Officieel en publiek hecht je je aan een ander.

En dan, 3e stap, dan wordt je één van lichaam.

Dan vorm je één leven met gezamenlijke verantwoordelijkheid voor elkaar en met de intimiteit die God daarbij geeft.

Die lijn in de bijbel heb ik ooit in een andere preek¹ uitgebreider laten zien.

Ook in het boekje 'samen leven tot Gods eer' staat daar meer over.

(klik) Merk je dat in onze samenleving die **volgorde haast andersom** is? Jongeren op weg naar zelfstandig worden, je weg zoekend, in veel dingen nog geen keuzes gemaakt, afhankelijk van ouders.

Nog voor de fase van losmaken.

Gemiddeld vrijen jongeren in Nederland in hun 16^e jaar voor de eerste keer².

Vrijwel altijd met iemand waaraan ze zich niet voor altijd hechten.

Dat komt pas later, zoals het in films vaak lijkt.

Na een paar ontmoetingen blijkt uit een geweldige vrijpartij, die beter is dan alle voorgaande met anderen, dit nu ware is.

Het hechten moet zich daarna nog ontwikkelen.

Eén van lichaam, steeds meer hechten, uiteindelijk los maken van je ouders.

Zo verandert een trouwerij van karakter.

Bijbels gezien – in welke vorm ook – is een trouwerij het begin van een nieuwe periode.

Vanaf nu samen één leven.

De meeste huwelijken in Nederland worden gesloten tussen mensen die al jaren samen leven.

Een trouwerij is dan meer het vastleggen van een bestaande relatie, dan een keerpunt, een beslispunt in je leven.

'Het gaat bij het huwelijk uiteindelijk vooral om het feest', zoals ik een ambtenaar van de burgerlijke stand laatst hoorde zeggen³.

Dan is het lastig om als christen in Gods volgorde te blijven.

We hebben het op dat punt zwaar, alle wind is tegen.

De volgorde van God, met geduld afwachten, zorgvuldig zijn in keuzes, tijd nemen om te hechten, een bewuste beslissing nemen met God en dan pas één leven hebben met alle intimiteit en seksualiteit.

(klik) Dat is zwaar in onze tijd.

Het lijkt wel of een oom van Maartje al weken steeds de cadeautjes laat zien en Maartje gek van nieuwsgierigheid maakt.

Blijf dan nog maar eens van de cadeautjes af!

Maar toch, blijf in die volgorde, blijf denken vanuit een cadeau.

God wil er zijn Geest voor geven, investeert in draagkracht.

Zo leert Hij je de grondhouding van bescheidenheid, afhankelijkheid, verwondering.

Geniet van wat God je wel geeft.

Leer geduld en zelfbeheersing.

Het levert veel op.

---

¹ Preek zondag 0941, 24 februari 2008

² Bron: Rutgers Nisso Groep en Soa Aids Nederland, sommige bronnen noemen lagere leeftijden: 13 jaar (foknieuws.nl).

³ Trouwerij van burens 4 juni 2010 (na 12 jaar samenwonen).

Een cadeau is zoveel meer mooier als je er als ontvanger en Gever samen van geniet.

(**klik**) Ten slotte, we hebben in de kerk de prachtige gewoonte dat het bruidspaar samen **knielt**.

Zo krijgen ze de zegen, zo zingen we ze toe, zo bidden we samen.

Samen geknield, openlijk, waar een gemeente bij is.

Een houding van afhankelijkheid en dankbaarheid.

Vandaag krijgen deze twee mensen van God het huwelijk.

Een cadeau van God: ze krijgen het.

Wij als mensen pakken het niet zelf.

Je bent van elkaar, niet omdat je elkaar zo goed uitgezocht hebt.

Niet omdat je voelt, dat je bij elkaar past.

Niet omdat je het al 100 keer met elkaar gedaan hebt.

De band geeft God; je bent van elkaar, omdat God je het huwelijk geeft.

Bij alle onzekerheid hoe je leven zal lopen, is dat de basis.

Je krijgt een cadeau van God en Hij helpt je dan; je neemt zelf niets.

Mag ik vragen om dat punt nog eens door te denken?

(**klik**) Als je verkering hebt, heb je elkaar gekregen of elkaar genomen? ...

Kun je wachten op God of heb je de cadeautjes al helemaal uitgepakt?

Maar deze vraag is breder, voor iedereen, getrouwd of niet, verliefd of niet.

Wat je grondhouding in je leven?

Pakken, nemen, denken vanuit jezelf of afwachten tot je krijgt van God?

Bang dat je te kort komt en zelf regelen?

Of leef je van genade: God geeft op zijn tijd (en soms in dit leven niet)?

Laat je je verrassen?

Geniet je dubbel, omdat je samen met de Gever van het leven geniet?

Amen.